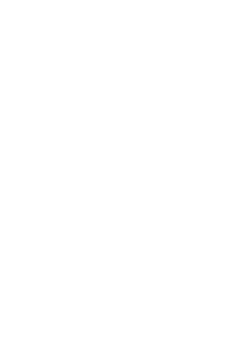

algida sunshine

74642c1

algida sunshine

74642c1

2024

Lorem ipsum dolor sit amet consectetur adipiscing elit

Editör: Tan Babür Kitap Tasarımı: Momo

dar yolum bana yeticek kadar var dert kondu üstüme ağır otogar

feed fish

bikum yüzüstü tanıdıklıktan çevir beni göğe sal görülmedi aktı damlalar paçamdan geçmiş - bir geçmiş güne sulara karışa kaldıramıyorum gözlerimi görsen eksikliğini sen de katılırdın sonuma soğuk bir başıma etkilemez yanan canımı karşı kaldırımda bir toplum aramızda tavuğun vol kazası

bıraktım hayatı kuşların uçuşuna bir sürü bağlantı koparılmış parçalarımdan oluşan kal verinde kal

kaldıramam anlamam ben hileci oyunun kurallarından uykusuz sabahlar kan kan revan revan

opetin mescidine kilitledim kendimi o kulübeyi alıp istediğim yere gidebilsem prefabrik mescidden evim tekerli

her şey bir his mantığın kayar altında

(gün batımı köyüdür ismi) turuncu bir kan bu akan şeffaflaşmış kaburgam ölümcülleşti hayallerimiz gözümüzün önünde şerit gibi sanki biz değilmişiz gibi kendi ellerimizin sahibi

oysa tüm dünya yüzeylerine yansıyan buysa umut dediğimiz yanılsama çoktan ölmüşken hala var olmak kapıl ufuğun çağrısına bunca günün üstüne tek ağırlık tesellin ezildim ki beni her açıdan gör

zemini kayıp bir kargaşa

ölünce üstüne düştü gölge

beni attığın kuyuda teselli arama çekmecemde sakladığım artık kayıp anladım artık ad sade hatıra çekirdeğime kadar çekildim temel ihtiyaç yok olmak siyahkaplı siyah uzaklaşmam lazım bastırılmış diyarların yankılanan çığlıklarından kalbimin küllerine öyle bir güneş açtı ki içlerinde bir an çiçek aradım oysa diken bile kalmamış sade yas

menşei muğlak bir aşk uzanan ellerim boşluğu avuçlar

shell petrol istasyon konum kaybettim onu fazla yanaşma

verilen veri kadar var bu hayat bul kalbimi okşa şu an bir yalan kalmadı bir ben sadık kalıcak eksik bir şey var

ıssızlık budur gerçek sandım dokunuşunu hala inanmak istiyorum inat

bi kırık var ve onarılmaz denizci ölmeden elveda bulutlar beni boğar terliyor etim sevmedim sevilmedim bu kadar basit her şeyi bir kum tanesiyle inşaa ettikten sonra diğer açıdan bakmaya hakkın yok hak dediğin ne olursadır açıkçası iman tahtam çatlak Ka ve sert bir boşluk ardından kandıramadım kaldıramadım bedenimi yataktan .her sabah farklı bir uykuya

küçükken ezdiğim sandığım köre beni taşımış bugünüme ben seni göremiyosam sen de beni aynı şekilde

kin ise kolaylık bi de kendinden bak kilitsiz her kapı dört diye tamamlanmaz duvar

bilirim ben her taşı ezdim birbirine parçalayarak kordonları bağladım birbirine hayat güzel gözüksün diye

kır kalbimi okşa sal kin ise kolaylık bi de kendinden bak kilitsiz her kapı onarılsa izi kalır

dört diye tamamlanmaz duvar bilirim ben her taşı ezdim birbirine parçalayarak süzülüyorum boşlukta parçası olamadan takla ya bir ülke kadarsa inzivam bakın nasıl hizamı kinden tutturacağım bana yetti sanki

cumartesiye kim karar verdi gözkapaklarım şepşeffaf karanlık bir tercihim yanılgıdan kurtaran

gözyaşlarım mızrak göğsüme savrulan merkez cami tesadüf değil kayıp son ve gidiceğim çer çöp geçmiş

bi tanrım vardı o da ölüyor şekillere sunulmamış bi yüreğim var,

daldığım hayalde boğuldum

sonsuzluğun sonu neredeyse yatar orda ruhum kanlı

geride bıraktığım köpeği tekmeler ileriden gelen lanetler

kaldırımlarkaldırmaz

kozmetik kalıntılar kandan kala geçmiş nar çiçekli muşambanın etrafını sıfatlar sarar gölgeli çayını demle geç pencerenin yansımasına denir sabah

geceler vardiya bana yakında uykuya dalıcam

heklentiler heklemekte

alnımda biçuval ağırlık yatıp dinledim uğultunu bi tek kısmen seninleyim kamburum korumasız her kuş gökte parça gerçekten çaresiz olsam iki elimi de uzatırdım

bilmiyosun öbür odada kanıyorum

ışığı kapa

gidebileceğim bir yer var mı bu kadar yalnızken gözkapaklarımı soymuşum gördüklerimden bu ölüm sanki nihai düşüren gözlerime kenetlenme gölgemle fikirdarım dedi ki: mavi bir ışık vuruyo gündüzleri bana yanaşamaz ben de uğradım bekledim

birbirine dokunamazlar

9

henüz ölmemişken gün gelecek korkularım yar

anlatması daha korkunç olan bu hayat bellenendir

geniş bir köprü kurdum derim ve nefs arasına iki taraf da kara

9

kurtar hakkım var hayata aya yazdığım şiir senin kopukluğun benle bir uyan çırpındığın deniz kara son nefeslerim ile sönerken el uzatıyorum sana gözlerim kör ama duymam ihtiyaç cennette tek kanayan olurum beni bulutların üstüne bıraksan

entropi

istemek isterdim iyileşmeyi

istemek isterdim istemeyi

ruhani bir bilimle yaşadım şu ana dek

lanettir okunan tüm masallar kendime iyi davranmadım anne yaşlandıkça neden acaba.

